

той на края хумористично, върлуващитѣ болести сж леностѣта бездѣлието и кражбата, отъ които гърцитѣ не мислятъ да се избавятъ, тъй като тѣ сж тѣхни естествени болести“.

Въ началото на 1844 г. (8 февруарий) Селимински уведомява приятеля си Г. Золотовичъ за тържествено отпразднувания карнавалъ въ Атина — въ веселия празникъ взело участие цѣлото население, съ краля, войската и властитѣ начело — и за отпочване на прекжснатитѣ университетски занятия. Обезпокоенъ отъ „голѣмата безредица“ въ медицинския факултетъ и отъ толкова други мжчноти и въ живота си, той, който скъпи за времето си и за завършване на наукитѣ си, билъ решилъ да напусне за сега Атина и да замине въ Италия или Франция (Монпелие). „Презъ лѣтния семестъръ, казва той, като изслушамъ тамъ малкото още, което ми трѣбва, ще мога презъ зимата да се предамъ на практически занятия, та идната пролѣтъ по възможность да се завърна въ Атина. Иначе ще изгубя цѣла година“. Какво му е писалъ преди това Золотовичъ, не знаемъ, но изглежда, че той го е викалъ да замине за Цариградъ, въ свръзка съ нѣкоя народна работа — може-би съ постѣпкитѣ, правени отъ цариградскитѣ търговски и еснафски дружества за освобождаване на народния мжченикъ Неофитъ Бозвели, заточенъ на Атонъ. „А ти, пише Селимински, ако считаешъ нужно идването ми въ Цариградъ, извести ми веднага съ първа възможность, и азъ незабавно ще тръгна, тъй като за важно дѣло времето е винаги подходно, а за безполезното никога“.

На 13 юний 1844 г. Селимински се обръща отново къмъ А. Иванова въ Брашовъ, за да го постави въ течение на грижитѣ си по завършване на университета. Лекциитѣ въ Атина се прекратявали презъ лѣтния семестъръ къмъ края на юний. Нуженъ му билъ само дипломъ, за да може да упражнява професията си свободно. Но той намиралъ за необходимо да замине за Италия, и то по следнитѣ съображения: 1. на следващитѣ въ Атина се правѣли голѣми затруднения за получаване докторски дипломъ, поради голѣмия напливъ отъ кандидати, повечето отъ които били пренебрегнали другитѣ начини за препитание; 2. въ Турция, по достовѣрни сведения, не се позволявала самостоятелна практика на лѣкаритѣ безъ дипломъ, и тѣ били подчинявани на лѣкаритѣ, които имали дипломъ; и 3. ако Селимински вземѣлъ дипломъ отъ Атина, този